

Излизатъ изъ черква; каква сърцераздирателна сцѣна! Плачъ, писъкъ до Бога; жени се държатъ у мъжетъ си, дѣца за бацитъ си, разбойническата чета удрѣщицъ съ гърбоветъ на ятаганитъ си раздѣля единтъ отъ другитъ, и мъжето покарватъ като овце, вѣнъ отъ селото. И полето екна отъ олития. Селенитъ бѣха закарани на рѣката Тича, дѣто трѣбаше въ единъ день да построятъ нужний за разбойникитъ мостъ надъ Тича, дѣто нѣмаше бролъ. На вечера ги пушнаха. Работникитъ сториха хиляди пхте халатъ труда си, като се благодариха че се завърнаха живо и здраво при отчаянитъ си домашни. Въ расстояние на два мѣсеца, четири черкви бидоха обрани, двѣ училища запалени, дваисетъ пѣвника и десетъ къщи изгорени. Страхъ и ужасъ.

IX.

**Върлудванията на разбойникътъ
Солакъ Мустафа.**

Страховетъ се усиляха. Самото име *Солакъ Мустафа*, направѣше всѣкиго да потрепери. А дѣто стѣпѣше, въ което село влезѣше, пхтекитъ му се обливаха се човѣшки кърви. Разбойникътъ напрѣдваше; никаква сила отъ турскитъ власти не бѣ въ положение да спрѣ злодѣянията му. Най-сѣтнѣ, подигнаха потири, дигнаха на кракъ всички села, и турски, и български, за да прислѣдватъ хайдушката чета. Но дѣ го Солакътъ? Хитъръ бѣше кръвникътъ. Днесъ ако направѣше едно злодѣяние отсамъ балкантъ, утрѣ ще се прѣхвърли и узове отвѣдъ бал-